

РЕШЕНИЕ

№ 4423

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 07.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4595** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 53.00-385/26.05.20г на [фирма]-С. с представляващи Н.Х. и В.К. против Писмо-отказ изх.№ 53-00-772/05.11.19г на Директора на Национално Т. Управление.

В жалбата се сочи, че актът е незаконосъобразен, като не е приложимо посоченото в него правно основание за отказ - чл. 5 ал.3 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различни категории ППС на база време и на база изминато разстояние. В случая е налице дублиране на период, за който са били платени винетни стикери на МПС на жалбоподателя, поради което е налице повторно плащане на дър. такса за една и съща услуга, а не хипотеза на “грешно въведени данни”. Налице е пропуск в системата на АПК, поради който е възможно за едно и също МПС да се плати винетен стикер повторно за един и същи период. Това води до неоснователно обогатяване на А., като е приложим чл.4б от ЗДТ. Доколкото не е възможно да се анулират повторно платените винетни стикери за дублираните периоди, а те са и изтекли, следва да се възстановят на дружеството средставата от повторно платените дър. такси за винетни стикери. Моли се съдът да осъди А. да възстанови частично платени год. винетни стикери на общо 6 бр. МПС - в общ размер на 372.05 лв / пропорционален размер на периода, за който конкретно МПС има заплатена и друг, по-ранен винетен стикер/, ведно със законната лихва. Претендират се и разноси по делото. В съд. заседание юрк. Д. поддържа жалбата. В писмени бележки се добавя, че отказът е

мат.незаконосъобразен, като противоречащ на чл.4б от ЗДТ вр. ч 60 от КРБ, а СсчЕ е доказала претендирания с жалбата размер.Без значение е, че нац.доставчици на услуги носят отговорност за некоректно въведени данни, това не освобождава А. от отговорност да възстанови недължимо/повторно/ платена дър.такса за една и съща услуга.

Ответникът Директор на Национално Т. Управление се представлява от юрк.Л., която оспорва жалбата, моли за отхвърлянето ѝ и присъждане на разноски.Сочи се, че обж. Писмо не е инд.адм.акт и няма годен предмет на обжалване.Алтернативно, не са налице пороци по чл. 146 от АПК за отмяна на отказа, като клиентът сам си въвежда данните при закупуване на винетен стикер и грешката е негова.Съгл. чл. 10 ал.15 от ЗП, А. сключва договори с нац.доставчици на услуги/вписани в публичен регистър/-за електронно събиране на такси, при публикувани Общи условияпо тях отговорност за достоверност на въведените от клиента данни се носи от нац.доставчици на услуги и техните подизпълнители. От своя страна нац.доставчици на услуги работят самостоятелно и с подизпълнители-търг.партньори/в случая моб.оператор "А1 България"/.Това води до извод за неоснователност на жалбата.

Съгл. Определение 13760/05.11.20г на ВАС/с което се отменя прекратително Определение по настоящото дело/, жалбата се явява допустима и следва да се разгледа по същество.Същата е депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лиц с активна проц.легитимация/адресат на акта/, пред надлежния съд, срещу инд.адм.акт по см. на чл. 21 от АПК.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Дружеството-жалбоподател е депозирал до А. заявление с вх.№ 53-00-8176/13.08.19г, с искане да му бъдат възстановени суми за следните платени год.винетни стикери: 1/ № 19062101593944, с валидност 22.06.19г-22.06.20г -за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , препокриващ се период от 224 дни /при първа винетка № 1901237745889, с валидност 01.02.19г-31.01.20г/; 2/ № 19062158091396, с валидност 12.07.19г-11.07.20г- за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , препокриващ се период от 204 дни /при първа винетка № 19012307270821, с валидност 01.02.19г-31.01.20г/; 3/ № 19062101637329, с валидност 07.07.19г-06.07.20г - за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , с препокриващ се период от 209 дни /при първа винетка № 19012328105410, с валидност 01.02.19г-31.01.20г/; 4/ № 19062181814855, с валидност 12.07.19г-11.07.20г- за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , с препокриващ се период от 204 дни/при първа винетка № 19012393229871, с валидност 01.02.19г-31.01.20г/ ; 5/ 19062110146353, с валидност 12.07.19г-11.07.20г - за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , с препокриващ се период от 204 дни /при първа винетка № 19012337920650, с валидност 01.02.19г-31.01.20г/ и 6/ № 19062106654311, с валидност 21.06.19г-20.06.20г - за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , с препокриващ се период от 355 дни /при първа винетка № 19061013201463, с валидност 10.06.19г-09.06.20г/.При цена на всяка от годишните винетки от 97лв и в съответствие с посочените дни препокриване за всяко МПС поотделно по-горе, то за първото МПС следва да се възстановят 59.53лв, за второто МПС- 54.21лв, затретото МПС-55.54лв, за четвъртото МПС-54.21лв, за петото МПС-54.21лв и за шестото МПС-94.34лв , общо 372.05лв за възстановяване - за шестте МПСта,за периода на дублиране на първите и вторите винетни стикери за всяко МПС.В заявлението си дружеството сочи банкова сметка, по която А. следва да му възстанови недължимите повторно внесени дър.такси.

Ответникът Директор на Национално Т. Управление се произнася по заявлението с обж. Писмо-отказ изх.№ 53-00-772/05.11.19г, като позовавайки се на чл. 5 ал.3 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различни категории ППС на база време и на база изминато разстояние, указва на дружеството, че отговорността за погрешно въведени данни и брой заплатени винетки е на собственика/ползвателя на ППС. Системата не позволява корекция на введените данни, нито възможност да се анулират вторите винетки, поради което възстановяване на сумите не може да бъде направено. Писмото е връчено на дружеството на 08.11.19г, което депозира срещу него жалба вх.№ 53-00-827/22.11.19г /препратена с Определение № 1381/19.02.20г на АССГ - на М-ра на Р., за произнасяне по чл.97 от АПК/. Жалбата е постъпила в МРРБ на 20.05.20г, като в срок до 03.06.20г вкл./а и до 16.12.20г/л.50/- липсва негово произнасяне. Жалбата до Съда е от 26.05.20г/преди изтичане срока за произнасяне на по-горестоящия адм. орган по адм. жалба/, като съгл. Определението на ВАС е допустима и следва да се разгледа по същество.

По искане на жалбоподателя е допусната СсчЕ, заключението по която Съдът кредитира напълно. В.л. П. сочи, че периодите на препокриване и дължимите за възстановяване суми за повторно платени винетки-за всяко от МПС-тата, така както са посочени в заявлението на дружеството, са верни/общо 372.04лв/.

Съдът намира от правна страна следното:

Актът е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му по закон правомощия. Писмото-отказ е в писмена форма съгл. чл. 59 ал.1 от АПК, като съдържа част от реквизитите по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. В хода на адм. производство не са допуснати съществени нарушения на адм. производствените правила, изяснени са относимите факти и обстоятелства/чл. 35 от АПК/, като правото на участие на лицето в адм. производство не е нарушено.

По материалната законосъобразност на отказа, Съдът намира следното: Следва да се отбележи, че с жалбата се обжалва инд. адм. акт на ответника, но петитумът е за осъдителен диспозитив срещу ЮЛ-А. /иска се присъждане на претендирани суми, ведно със законната лихва-в непосочен размер и период/. Следователно жалбата е смесица от жалба срещу акт и предявен осъдителен Иск за неоснователно обогатяване/така е дефиниран в самата жалба/.

Съгл. чл. 21 ал.2 от ЗП, Националното Т. Управление е спец. звено на А., като ЮЛ е А..

Към датата на обж. Писмо-отказ, ЗП действа в ред. ДВ бр.60/19г, а към края на устните състезания- в ред. ДВ бр.23/21г

Плащането на винетни такси е въведено с чл. 10 от ЗП, като съгл. ал.10-12 от него - А. осъществява правомощията на държавата във връзка със събирането на пътните такси по този член и функциите на лице, събиращо пътни такси, както и по управлението на смесената система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние, както и дейността по практическото прилагане, въвеждането, функционирането и контрола на системата за събиране на пътните такси; оперира и поддържа Електронната система за събиране на пътни такси по ал. 1, която се състои от електронна система за издадените електронни винетки и електронна система за събиране на тол такси; осигурява възможност на ползвателите на платената пътна мрежа да заплатят съответната такса по ал. 1 и 2 по електронен и банков път, както и чрез картово разплащане и в брой в пунктовете за

продажба, както и да заплатят такса за електронна винетка за пътни превозни средства по чл. 10а, ал. 7 и маршрутна карта за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3 чрез терминали за самотаксуване, разположени по платената пътна мрежа и в областните градове на страната. Приложима е и Наредбата по чл. 10 ал.7 от ЗП /Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различни категории ППС на база време и на база изминато разстояние/.

Жалбоподателят се позовава на чл. 4б от ЗДТ, в който изрично законодателят е предвидил връщане на недължимо платените дър.такси, при поискване от заявителя. Към датата на Писмото-отказ/05.11.19г/ - § 2 от ПР на ЗДТ е в редакция ДВ бр.43/08г, като е включвал в изреждането на изключенията от ЗДТ и таксите по ЗП/така е и съгл. действащата редакция на §2 към края на устните състезания/. Следователно съгл. § 2 от ПР- ЗДТ не се прилага за таксите по ЗП и позоваването на жалбоподателя на чл.4б от ЗДТ би следвало да е неотнормо.

Видно обаче практиката на ВАС- Решение № 3988/21г: “Съгл. чл. 5, ал. 3 от Наредбата и чл. 10а, ал. 3 ЗП, при избирането на идентифициращи данни (рег. номер на автомобила, категория, период на валидност) при закупуването на винетка рискът (отговорност за тяхното правилно деклариране) се носи от самия потребител. Срещу това становище обаче е налице общ институт на правото - неоснователно обогатяване - чл. 55, ал. 1 пр. 1 от ЗЗД. "Рискът" по см. на чл. 5, ал. 3 от Наредбата неправилно се разбира от административния орган като възможност за събиране на приходи, без да се предоставя съответната услуга. В случая се касае за правоотношение, възникнало от дейност по събиране на държавна такса, определена със закон, в полза на държавата, която дейност се реализира от орган с властнически правомощия, т. е. налице е административна дейност, основана на власт и подчинение. Направеното волеизявление с властнически характер засяга права и законни интереси на възискателя, поради което представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и подлежи на съдебен контрол. Административният орган се позовава на чл. 5, ал. 3 от Наредбата, но посочената разпоредба е неотнормима към производството, в което органът се е произнесъл по искане за възстановяване на неправилно платена винетна такса, тъй като касае последиците от неправилно деклариращи данни на превозното средство. Административният орган не се позовава на процедура по възстановяване на недължимо внесени такси, публикувана на официалната електронна страница на Агенция "Пътна инфраструктура". Възстановяването на внесени такси по чл. 10 ЗП се осъществява по реда на Закона за държавните такси. Съгласно чл. 4б ЗДТ, недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Разпоредбата на чл. 5, ал. 4 от Наредбата не може да дерогира правило, установено в закон, а липсата на нормативно установен ред за връщането на недължимо платени винетни такси, не е основание за отказ от тяхното връщане”.

Съобразно практиката на ВАС, Съдът ще приеме, че Писмото-отказ е мат.незаконсъобразно, като е издадено на неотнормо правно основание-чл.5 ал.3 от Наредбата. Отказът следва да се отмени и преписката да се върне обратно на ответника, който да постанови инд.адм.акт, по силата на който да нареди възстановяване на дружеството на заявените суми, по посочената в заявлението му банкова сметка.

При този изход на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно по чл. 143 ал.1 от АПК- следва да му се присъдят заявените в писмените

бележки разноси, както следва: 50 лв дър. такса, 100 лв за ССЧЕ и юрисконсултско възнаграждение в мин. размер на 100 лв/по чл. 25 ал.1 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 78 ал.8 от ГПК/, общо 250 лв разноси.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.1 и 2 и чл. 173 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Писмо-отказ изх. № 53-00-772/05.11.19г на Директора на Национално Т. Управление, по жалба вх. № 53.00-385/26.05.20г на [фирма]-С. с представляващи Н.Х. и В.К..

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на Директора на Национално Т. Управление, за ново произнасяне по заявление с вх. № 53-00-8176/13.08.19г на [фирма]-С., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на това решение.

ОСЪЖДА Агенция “Пътна Инфраструктура” да заплати на [фирма]-С. с представляващи Н.Х. и В.К. сумата от 250 лв/двеста и петдесет лева/, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: